

Sygn. akt: I C 1716/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Marcin Ilków
-----------------	---------------------

po rozpoznaniu w dniu 03 lipca 2020 roku w Strzelcach Opolskich

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **N. P.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda N. P. kwotę 9.256,21 zł (dziewięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt sześć złotych 21/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 26 marca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. oddalić powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda N. P. kwotę 2.280 zł (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 28 listopada 2017 r. (data wpływu do Sądu) powód N. P. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 9.256,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 24 marca 2017 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w wyniku zdarzenia z dnia 17 lutego 2017 r. uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki C. (...) o nr rej. (...). Winną spowodowania uszkodzeń w przedmiotowym pojeździe została uznana kierująca pojazdem marki A. (...) M. O., która nie zachowała bezpiecznej odległości od samochodu powoda i uderzyła w jego tył. Odpowiedzialnym z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC za naprawienie szkody powstałej w pojeździe powoda jest strona pozwana (...) S.A. w W., który w trakcie postępowania likwidacyjnego występował przez swój oddział pod nazwą P., ul. (...), (...)-(...) L..

W wyniku prowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany w całości odmówił wypłaty odszkodowania, stwierdzając, iż brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za szkodę.

Powód złożył odwołanie od decyzji strony pozwanej, w którym wskazał, że osobą wyłącznie odpowiedzialną za przedmiotowe zdarzenie drogowe jest M. O., która nie zachowała bezpiecznej odległości pomiędzy pojazdami, w związku z czym najechała na tył pojazdu należącego do powoda. Na potwierdzenie powyższej okoliczności powód załączył notatkę informacyjną Policji z miejsca zdarzenia, w której ustalono, że przyczyną przedmiotowego zdarzenia było nieprawidłowe zachowanie na drodze przez M. O., która została ukarana mandatem karnym.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje stanowisko, ponownie odmawiając wypłaty odszkodowania, uzasadniając, iż nie jest związany ustaleniami Policji co do przebiegu zdarzenia i osoby sprawcy. Bez wskazywania konkretnych ustaleń i dowodów zaznaczył, że przeprowadził własne postępowanie wyjaśniające, z którego wynika, że kierująca pojazdem marki A. (...) nie ponosi odpowiedzialności za powstałą szkodę.

W odpowiedzi na pozew, pismem z dnia 20 lutego 2018 r. (data wpływu do Sądu) strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż powstanie szkody częściowej oraz wysokość szkody w pojeździe są bezsporne, jednakże sporna jest odpowiedzialność strony pozwanej za przedmiotowe zdarzenie. Pozwany wydał decyzję odmowną w dniu 18 maja 2017 r. w kwestii przyznania odszkodowania. Odnosząc się do zgłoszonych uwag dotyczących ukarania mandatem karnym kierującego pojazdem marki A. (...) strona pozwana wyjaśniła, iż fakt przyjęcia mandatu karnego przez drugiego uczestnika kolizji nie zobowiązuje ubezpieczyciela do przyjęcia odpowiedzialności za szkodę. Decyzje Policji nie są bowiem wiążące dla zakładu ubezpieczeń, który przeprowadza własne ustalenia. Ubezpieczyciel ma prawo i obowiązek dokonania własnej analizy przedłożonej dokumentacji, ponieważ istota odpowiedzialności cywilnej może być oceniana nie tylko na gruncie zapisów prawa o ruchu drogowym, ale przede wszystkim, zasad kodeksu cywilnego.

Zakład ubezpieczeń przejmuje płatność odszkodowania za posiadacza lub kierowcę pojazdy mechanicznego, o ile zostanie bezspornie udowodnione, że ponosi on odpowiedzialność za wypadek i jest i jest zobowiązany w myśl przepisów prawa cywilnego do naprawienia szkody. Ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń dokonanych w postępowaniu wyjaśniającym. Po zgłoszeniu szkody zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do samodzielnego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, tj. ustalenia stanu faktycznego zdarzenia, zasadności zgłoszonych roszczeń i wysokości świadczenia.

W związku z powyższym zakład ubezpieczeń nie jest związany ustaleniami dokonanymi przez Policję czy też oświadczeniami kierowców. Zdaniem strony pozwanej, to powód powinien udowodnić, iż szkoda została wyrządzona z winy sprawy, czego w postępowaniu likwidacyjnym nie dokonał.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lutego 2017 r. około godziny 10:25 w K., na skrzyżowaniu z wjazdem na drogę krajową (...) w kierunku W., doszło do zderzenia się pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez K. S., którego właścicielem jest powód N. P., z pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez M. O., która nie zachowała bezpiecznej odległości od samochodu powoda i uderzyła w jego tył.

Zdarzenie nastąpiło w momencie oczekiwania przez poszkodowanego na możliwość włączenia się do ruchu z drogi podporządkowanej na główną. M. O. na skutek trudnych warunków atmosferycznych, takich jak mżawka, śliska nawierzchnia drogi oraz mgła zbyt późno zauważyła pojazd poszkodowanego i nie zdążyła zahamować, na skutek czego wjechała w tył samochodu marki C.. K. S. podróżował wraz z rodziną, M. O. również jechała samochodem wraz z siostrą i siostrzenicą. Żaden z uczestników wypadku nie doznał obrażeń ciała. W samochodzie należącym do powoda był uszkodzony tył samochodu, widoczne było wgniecenie zderzaka. W samochodzie marki A. (...) na skutek przedmiotowego zdarzenia została uszkodzona chłodnica, doszło do oberwania zderzaka z przodu, uniesienia maski pojazdu, została stłuczona jedna lampa oraz wystrzeliła poduszka powietrzna po stronie kierowcy.

Na miejsce zdarzenia przybyła Policja z Komendy Powiatowej Policji w K., która nałożyła na M. O. mandat karny.

Powód N. P. po przedmiotowym zdarzeniu naprawił pojazd na własny koszt, bowiem zakład ubezpieczeń miał 3 miesiące na wypłatę odszkodowania, a powód nie chciał czekać tak długiego okresu czasu z naprawą.

Dowody:

- notatka informacyjna Policji z dnia 02 czerwca 2017 r., k. 25;

- oświadczenie poszkodowanego, k. 26;

- zeznania świadka K. S., protokół rozprawy z dnia 16.05.2018 r., 00:04:04 – 00:10:21;

- zeznania powoda N. P., protokół rozprawy z dnia 16.05.2018 r., 00:11:04 – 00:19:58;

- zeznania świadka J. K., protokół rozprawy z dnia 19.08.2019 r. Sądu Rejonowego w Kłodzku, sygn. I Cps 104/19, k. 149-150;

- zeznania świadka M. O., protokół rozprawy z dnia 19.08.2019 r. Sądu Rejonowego w Kłodzku, sygn. I Cps 104/19, k. 149-150;

N. P. dokonał zgłoszenia szkody do ubezpieczyciela - (...) S.A. w W., który w trakcie postępowania likwidacyjnego występował przez swój oddział pod nazwą P., ul. (...), (...)-(...) L..

Pismem z dnia 24 lutego 2017 r. ubezpieczyciel, po zarejestrowaniu szkody, wezwał powoda do dostarczenia niezbędnych dokumentów w celu przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego. Po uzupełnieniu dokumentacji przez powoda, strona pozwana, pismem z dnia 18 maja 2017 r. poinformowała powoda, iż po rozpatrzeniu roszczeń zgłoszonych z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, w związku ze zdarzeniem z dnia 17 lutego 2017 r. w K., w którym został uszkodzony pojazd marki C. o nr rej. (...), nie przyznała odszkodowania. Argumentując zajęte stanowisko wskazano, że wskutek analizy zebranej dokumentacji w związku z przedmiotowym zdarzeniem w drodze przesłuchania stron biorących udział w zdarzeniu stwierdzono brak możliwości zaistnienia zdarzenia w deklarowanych okolicznościach, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za szkodę przez ubezpieczyciela.

Pismem z dnia 02 czerwca 2017 r. powód wniósł odwołanie od decyzji zakładu ubezpieczeń powołując się na notatkę informacyjną o zdarzeniu drogowym, w której wskazano, że przyczyną zdarzenia było niezachowanie bezpiecznej odległości między pojazdami przez pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), która to przyczyna została ustalona przez funkcjonariuszy Policji.

Pismem z dnia 03 lipca 2017 r. ubezpieczyciel poinformował powoda, iż po otrzymaniu odwołania, zgromadzona w aktach szkody dokumentacja poddana została ponownej i wnikliwej analizie. W wyniku przeprowadzonych działań stwierdzono, iż brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności i dokonania wypłaty odszkodowania w związku z uszkodzeniem samochodu marki C. o nr rej. (...), a tym samym do zmiany stanowiska przekazanego w decyzji z dnia 18 maja 2017 r. W uzasadnieniu swojego stanowiska ubezpieczyciel wskazał, iż ma prawo i obowiązek dokonania własnej analizy przedłożonej dokumentacji. Podany przez uczestników opis zdarzenia może stanowić podstawę do przyjęcia odpowiedzialności za zaistniałą szkodę, ale tylko wówczas, gdy jej okoliczności oraz zakres uszkodzeń pojazdów uczestniczących w zdarzeniu nie nasuwają wątpliwości. Przeprowadzona przez (...) S.A. analiza dokumentacji zgromadzonej w aktach szkody ze szczególnym uwzględnieniem oświadczeń złożonych przez uczestników, w odniesieniu do analizy sytuacyjnej zdarzenia, jak również charakteru i rozkładu przestrzenno-geometrycznego uszkodzeń pojazdów pozwoliła na potwierdzenie, że uszkodzenia pojazdu marki C. o nr rej. (...) nie powstały w wyniku deklarowanych okolicznościach, a kierująca pojazdem marki A. o nr rej (...) nie ponosi za nie odpowiedzialności.

W odniesieniu do zgłoszonych przez powoda uwag dotyczących ukarania mandatem karnym kierującą pojazdem marki A. M. O. ubezpieczyciel wyjaśnił, iż fakt przyjęcia mandat przez drugiego uczestnika kolizji nie zobowiązuje ubezpieczyciela do przyjęcia odpowiedzialności za szkodę. Strona pozwana wskazała, iż decyzje Policji nie są wiążące dla zakładu ubezpieczeń, bowiem ubezpieczyciel ma prawo i obowiązek dokonania własnej analizy dokumentacji.

Nadto strona pozwana sporządziła informację dotyczącą wysokości szkody w pojeździe należącym do powoda oraz kosztorys naprawy przedmiotowego pojazdu zawierającym szczegółowe wyliczenie elementów wymagających wymiany czy też wymiany. Wartość naprawy została ustalona na poziomie 9.256,21 zł.

Powyzsza kwota została zaakceptowana przez powoda.

Dowody:

- pismo strony pozwanej z dnia 24 lutego 2017 r., k. 27;
- pismo strony pozwanej z dnia 18 maja 2017 r., k. 28;
- odwołanie powoda z dnia 02 czerwca 2017 r., k. 29;
- pismo strony pozwanej z dnia 03 lipca 2017 r., k. 30;
- akta szkody na płycie CD, k. 51;
- informacja o wysokości szkody, k. 31;
- kosztorys, k. 32-35;

Z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków J. D. z dnia 21 listopada 2018 r. wynika, iż charakter uszkodzeń pojazdów oraz ich wzajemne położenie jednoznacznie wskazują na okoliczności powstania kolizji. Ślady uszkodzeń w pojazdach pokrywają się ze sobą. Z tego powodu nie ma żadnych przeciwwskazań aby uznać, iż do zdarzenia doszło w warunkach jakie podaje kierujący pojazdem marki C.. Fakt, iż do uderzenia doszło poprzez najechanie samochodu marki A. na tył stojącego pojazdu marki C. wskazuje, iż kierujący pojazdem marki C. nie był w stanie uniknąć zdarzenia, tym samym nie przyczynił się do powstania kolizji. W tym wypadku całkowitą odpowiedzialność za zaistnienie kolizji ponosi kierowca samochodu A.. W chwili zdarzenia pojazdy ustawione były ukośnie z pokryciem połowy szerokości pojazdów. Takie położenie pojazdów spowodowało deformację wzmocnienia zderzaka tylnego samochodu marki C. silnie w środkowej jego części. Górna płaszczyzna karoserii prawego przedniego narożnika samochodu marki A. miała kontakt z okolicą tablicy rejestracyjnej, w połowie szerokości samochodu marki C. skutkując deformacją pokrywy bagażnika. Uszkodzenia obu pojazdów pokrywają się w zakresie kształtu uszkodzeń, a także do ich wysokości występowania. W wyniku przedmiotowego zdarzenia w pojeździe marki C. (...) o nr rej. (...) mogły ulec uszkodzeniu zderzak tylny wraz ze ścianą tylną bagażnika oraz pokrywa bagażnika.

W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał swoje stanowisko.

Dowody:

- opinia biegłego z dnia 21 listopada 2018 r., k. 73-82;
- opinia uzupełniająca z dnia 23 grudnia 2019 r., k. 161-166.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się co do tego, czy na stronie pozwanej ciąży odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w pojeździe N. P. w związku ze zdarzeniem z dnia 17 lutego 2017 r. Tego dnia uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki C. (...) o nr rej. (...) należący do powoda.

W ocenie Sądu, odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela za wskazaną szkodę nie powinna być kwestionowana i nie podlega wyłączeniu, czy też ograniczeniu.

Ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów oraz zeznań powoda i przesłuchanych w sprawie świadków. Nie ujawniono żadnych okoliczności podważających wiarygodność złożonych dokumentów. Istotna była także treść dokumentów znajdujących się w aktach szkody likwidowanej przez stronę pozwaną w związku z przedmiotowym zdarzeniem.

Decydującą jednak wartość miała opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków, której Sąd dał wiarę w całości. Opinia ta w ocenie Sądu, wykonana została w sposób rzetelny z uwzględnieniem wiedzy specjalistycznej, zawierała wyczerpujące i szczegółowe odpowiedzi na pytania i nie budziła wątpliwości w zakresie jej treści, co pozwoliło Sądowi na dokonanie ustaleń w zakresie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki przedmiotowego zdarzenia, w konsekwencji ustalenia należnego powodowi odszkodowania.

W myśl art. 415 kc, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Na mocy art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z obowiązkiem tym skorelowane jest wyrażone w art. 822 § 4 k.c. uprawnienie poszkodowanego dochodzenia roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Stosownie natomiast do § 2 wskazanego wyżej artykułu, umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Przesłankami powstania odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela są: zaistnienie zdarzenia, z którym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą ubezpieczającego lub ubezpieczonego (zdarzenie ubezpieczeniowe), szkoda oraz adekwatny związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy szkodą a wskazanym wyżej zdarzeniem.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje w sposób szczegółowy ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do treści art. 4 tej ustawy, ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, a zgodnie z art. 23 ust. 1, posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez siebie pojazdu. Odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

Wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczonego. Zgodnie bowiem z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

W ocenie Sądu ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż odpowiedzialność za zdarzenie z dnia 17 lutego 2017 r. ponosi kierująca pojazdem A. (...) M. O.. Powyższe wynika w pierwszej kolejności ze sporządzonej w sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, który stwierdził, iż charakter uszkodzeń pojazdów oraz ich wzajemne położenie jednoznacznie wskazują na okoliczności powstania kolizji. Ślady uszkodzeń w pojazdach pokrywają się ze sobą, wobec czego nie ma żadnych przeciwskażeń, aby uznać, że do zdarzenia doszło w warunkach jakie podaje kierujący pojazdem należącym do powoda. Sąd uznał opinię biegłego za pełnowartościowy materiał dowodowy, a wnioski z niej płynące za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Ustalając przebieg zdarzenia Sąd w dalszej kolejności miał na uwadze zeznania świadków złożone zarówno po zdarzeniu, w tym przed funkcjonariuszami przybyłej na miejsce Policji oraz w toku niniejszego postępowania. Istotnym było także, iż odpowiedzialność M. O. została stwierdzona przez funkcjonariuszy Policji, którzy nałożyli na kierującą samochodem marki A. (...) mandat karny.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż powód skutecznie wykazał odpowiedzialność strony pozwanej skutki zdarzenia z dnia 17 lutego 2017 r. – udowodnił bowiem zawinione zachowanie kierującej pojazdem marki A. (...) M. O. oraz jej związek z doznaną szkodą. W tym stanie rzeczy należy przyjąć, iż decyzja ubezpieczyciela, odmawiająca powodowi wypłaty świadczenia była niezasadna. Zdaniem Sądu, skoro ubezpieczyciel przyjmuje na siebie ryzyko świadczenia odszkodowania w przypadku powstania szkody, na której zaistnienie nie ma wpływu, to ryzyko to należy do natury stosunku ubezpieczeniowego.

Uwzględniając zatem powyższe należało ustalić wysokość należnego powodowi odszkodowania. W tej kwestii Sąd oparł się na sporządzonym przez ubezpieczyciela kosztorysie naprawy, przedmiotowego pojazdu zawierającym szczegółowe wyliczenie elementów wymagających naprawy czy też wymiany, który powód zaakceptował w całości. Wartość naprawy została ustalona na poziomie 9.256,21 zł.

Wobec powyższego Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 9.256,21 zł tytułem należnego odszkodowania w związku z zaistniałą szkodą.

Odnośnie zasądzonych odsetek ustawowych to zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy art. 481 k.c. w zw. art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152, z późn. zm). Art. 14 ust 1 ustawy stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Natomiast ust 2 w/w art. stanowi m. in., że w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie; w terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Strona pozwana, miała obowiązek wypłacić żądane przez powoda odszkodowanie najpóźniej w terminie 30 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie. Szkada została zgłoszona w dniu 24 lutego 2017 r. W 2017 roku luty miał 28 dni. Tym samym 30-to dniowy termin upłynął w dniu 25 marca 2017 r., a nie w dniu 23 marca 2017 r. jak wnosił powód, stąd Sąd zmodyfikował datę początkową naliczania należnych odsetek ustawowych, dlatego też w punkcie I. wyroku zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 26 marca 2017 r., oddalając powództwo w pozostałym zakresie w punkcie II. wyroku (co do 2 dni).

Orzeczenie o obciążeniu strony pozwanej kosztami procesu Sąd oparł o dyspozycję r. 98 kpc, gdyż jako strona przegrywająca sprawę obowiązana jest ona zwrócić powodowi na jej żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Wobec powyższego strona pozwana, zobowiązana jest uiścić na rzecz powoda kwotę 2280 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym opłatę sądową od pozwu – 463 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.